

Nadal de cartró pedra

L'editorial del mes de gener

No serem nosaltres els que deslluim el Nadal. No serem nosaltres els que constatem que, aquestes festes, la grisor i la gelor de l'hivern manresà no han estat gaire contrarestades pel caliu de la decoració dels carrers. No serem nosaltres -no volem que se'ns n'acusi- els que direm que la zona comercial ha viscut (com mai abans) un Nadal decrèpit i de crisi. No n'hi ha ni cinc de calaix. Només la il·lusió dels infants, la innocència i la emoció davant del Tió i dels Reis i els seus ulls brillants davant de la màgia d'aquestes dates fan esmolar l'enginy de pares, familiars, entitats i associacions perquè tots els infants tinguin un somriure als llavis.

Perquè si fos per les decoracions dels carrers, ja podríem estripar les cartes (les de la baralla i les de ses majestats). No sabem si són més tristes les decoracions de cartró pedra que semblen d'unes enramades de segona o els que són més fashion i minimalistes i, directament, pretenen fer passar bou per bèstia grossa en nom de la modernitat. Que sí, home, que tanta bombeta encesa gastava massa i era mediambientalment insostenible, però d'aquí a posar tres leds en bateria per intentar fer maco n'hi ha un bon tros. No obstant això, i ben mirat, potser és pel que dóna el pressupost d'alguns carrers, on l'únic comerciant que queda no en fa ni per pagar la seva, de llum. Pel mateix preu, també podrien aprofitar alguns col·lectius per renovar el recull de nades rònegues que fan sonar insaciablament cada any en altaveus esgallats en forma de trompeta que, més que animar, deprimeixen. Ai, Manresa Comercial, quins temps més difícils que et toca viure!

Il·lustració: Isaac Bosch